

Kovo 29 - 30 dienomis, mums teko dalyvauti dviejų dienų stovykloje, kuri vyko Šiaulių Vyskupijos Pastoraciniame centre. Joje susirinko apie 60 moksleivių ir jų mokytojos, iš įvairių mokyklų, tai Joniškio „Aušros“ gimnazijos, Slančiausko progimnazijos, Meškuičių gimnazijos, Pakruojo „Atžalyno“ gimnazijos, Radviliškio Lizdeikos gimnazijos ir Šiaulių J.Janonio gimnazijos. Stovyklos tema - „Kokia meilės kalba mes kalbame?“. Šią stovyklą organizavo Šiaulių Juliaus Janonio gimnazijos Jaunieji samariečiai. Pati programa buvo paskirstyta į 5 dalis ir kiekviena jų turėjo savo tikslą.

I dalis Meilės kalba - kartu praleidžiamas laikas. TIKSLAS: Žaidimai praturtinantys mūsų laiką

II dalis Meilės kalba - palaikymo žodžiai. TIKSLAS: Žaidimai, kuriuose išreiškiu savo mintis, palaikau kitą per žodžius.

III dalis Meilės kalba - fizinis prisilietimas. TIKSLAS: Žaidimai, kuriuose turiu pasitikėti kitu, apkabinti, paliesti

IV dalis Meilės kalba – paslaugos. TIKSLAS: Žaidimai, kuriuose turiu veikti su kitais, nes vieni be kitų negalime įgyvendinti užduoties.

V dalis Meilės kalba – dovanos. TIKSLAS: Žaidimai, kuriuose gaunu dovanas (materialias ir ne tik...)

Kiekvienos dalies užsiėmimai buvo savaip įdomūs ir naudingi. Mes visi turėjome galimybę pasireikšti ir praturtinti savo žinias, klausydami kitų ir įsitraukdami į veiklas. Visi buvome suskirstyti į grupėles, kuriose tapome lyg artimi draugai, dalyjomės savo patirtimi, dirbome komandinėje veikloje, kalbėjomės ir vieni kitus išklausėm. Turėjome galimybę ir stebinti savo slaptąjį draugą visą stovykloje buvimo laiką, turėjome progą parodyti savo išradingumą. Retkarčiais vėl susibėgdavome visi kartu ir judėdami, bendraudami leidome smagiai laiką. Pripažinsiu, ši naktis tikrai gali vadintis bemiegė, nes numigti – tiesiog nebuvo kada! Nuovargis, bloga nuotaika, buvo išbraukta iš mūsų minčių, nes užsiėmimai, šokiai, žaidimai ir linksmas bendravimas, neleido sedėti vienoje vietoje, tad blogoms mintims tiesiog nebuvo kada pasireikšti. Buvo ir laimės ašarų, jautrių temų, kurios vienaip ar kitaip palietė kiekvieno mūsų širdį, privertė susimąstyti, kokie svarbūs yra mūsų artimi žmonės. Tai turbūt mums visiems įkvėpė ir tikėjimo, kuris visuomet mus stumia pirmyn. Turėjome galimybę adoruoti bažnyčioje, ramiai tyloje pasimeslti Dievui bei jam padėkoti. Artėjant stovyklai prie pabaigos užplūdo pačios geriausios emocijos, kurios užgožė visą juntamą nuovargį, prieš išvažiuojant mes paskutinį kartą pasišnekučiavome, padėkojome vienas kitam ir dalijomės įspūdžiais. Šie nuostabūs ir gražūs prisiminimai išliks dar ilgam ir tikrai važiuosime ten dar ne kartą!

Dėkojame tikybos mokytojai Virginijai Vitkienei ir rusų kalbos mokytojai Kristinai Martinaitienei už suteiktą galimybę sudalyvauti šioje stovykloje.

Živilė Ramašauskaitė 3g

